

Arrest

nr. 148 771 van 29 juni 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 juni 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 mei 2015.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. PANGO-VERMEERSCH en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Pashtun te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in Laghman en woonde in Mehtarlam tot u vijf jaar geleden werk vond als bouwarbeider in Kaboel waarna u naar Kaboel verhuisde. Drie jaar later wist u een job te verkrijgen als bewakingsagent voor de Amerikaanse ngo "Roots of Peace". Een vriend van u was bewakingsagent bij deze ngo en zorgde ervoor dat u ook mocht beginnen als bewakingsagent. U werd vervolgens aangenomen door de Afghan Public Protection Force (APPF) en nadat u door het aanwervingsproces was geraakt werd u bij Roots of Peace ingezet. Zes maanden later werd u door Roots of Peace zelf aangenomen als hoofd van de bewaking op hun kantoor. Op 28 maart 2014 werd het kantoor van Roots of Peace aangevallen door de taliban. Uw shift was net begonnen maar u was op dat moment naar een winkel gegaan. Een talib liet een bomauto ontploffen. Drie anderen liepen de compound van Roots of Peace binnen. Een talib werd

neergeschoten door de bewakingsagenten die aanwezig waren. Een andere blies zichzelf op. De derde werd door de Afghaanse veiligheidstroepen, die ondertussen waren aangekomen, doodgeschoten. In de volgende maanden werden u en de andere bewakingsagenten die voor Roots of Peace werkten door de taliban geïdentificeerd en bedreigd. Na een tijd verbleef u uit angst steeds op het kantoor van Roots of Peace. Uiteindelijk besloot u om Afghanistan te verlaten. U vertrok op 17 maart 2015 uit Afghanistan en kwam op 3 april 2015 in België aan. U vroeg op 5 mei 2015 asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een taskara, een kopie van uw paspoort, een werkcontract, een brief van het ministerie van Binnenlandse Zaken, een werkbadge, foto's, een mail van uw broer (S.Y.), een mail van de security manager van Roots of Peace en een nieuwsartikel neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Uw verklaringen aangaande uw werk als bewakingsagent zijn vaag en komen niet overeen met beschikbare informatie. Vooreerst zegt u betrokken geweest te zijn bij die aanslag van de taliban op het kantoor van Roots of Peace in maart 2014 als hoofd van de bewaking. U begon net uw shift maar was op het moment dat de aanslag begon in een winkel dichtbij (CGVS, p. 9). Uw verklaringen met betrekking tot deze aanslag doen echter ernstige twijfels rijzen. Zo is het vreemd dat u niet blijkt te weten dat er een christelijke kinderopvang, voornamelijk gericht op kinderen van buitenlanders, vlak naast het kantoor van Roots of Peace gelegen was (CGVS, p. 11). Deze kinderopvang was immers betrokken in de aanslag van maart 2014 en vele buitenlanders, waaronder vrouwen en kinderen, werden tijdens deze aanslag geëvacueerd. Volgens de woordvoerder van de taliban, de oprichter van Roots of Peace en een werknemer van Roots of Peace die op het moment van de aanslag aanwezig was in het gebouw, was deze kinderopvang – waarin religieuze christelijke activiteiten plaatsvonden en waarvan de taliban dachten dat in deze “kerk” moslims werden bekeerd tot het christendom – zelfs het eigenlijke doelwit van de aanslag. Dat u hier enkel idee van blijkt te hebben ondermijnt uw beweerde werk als hoofd van de bewaking van Roots of Peace in ernstige mate.

U zegt verder dat er vier talibs zijn omgekomen in die aanval. Na de initiële explosie – door een zelfmoordterrorist in een auto – zouden drie talibs het gebouw zijn binnengekomen. (CGVS, p. 9 en 10). U staaft dit met een artikel van BBC News van vlak na de aanslag. Uit een later artikel van BBC News en menig andere nieuwsartikels blijkt echter dat er vijf aanvallers – een zelfmoordterrorist die de autobom deed ontploffen en vier andere talibs – waren omgekomen in de aanval. U zegt tevens dat er behalve deze talibs nog één andere persoon, een meisje, was omgekomen (CGVS, p. 10). Opnieuw staaft u dit met het BBC-artikel van kort na de aanslag. Uit dit andere BBC-artikel en veel andere nieuwsartikels blijkt echter dat er naast dit meisje en ook nog een man was omgekomen.

U zegt ook dat het gevecht duurde van vier uur in de namiddag tot elf of twaalf uur 's avonds (CGVS, p. 12). Volgens informatie – waaronder een interview met een van de aanwezige werknemers van Roots of Peace – duurde het gevecht ongeveer vier uur – tot acht uur 's avonds. Indien u daadwerkelijk betrokken zou zijn geweest bij deze aanslag als chef van de bewaking van het kantoor van Roots of Peace – ook indien u zelf niet ter plekke aan het vechten zou zijn – kan verwacht worden dat u dit correct weet weer te geven.

Uit een interview van “The New York Times” met de voorzitter van Roots of Peace blijkt dat de poort van het kantoor van Roots of Peace als voorzorg door de bewaking geblokkeerd werd met een gepantserde Land Cruiser. De bewakingsagenten konden vervolgens achter deze jeep schuilen en vuren op de aanvallers. Dit vertraagde de aanval van de taliban zodanig dat de bewakingsagenten en de werknemers van Roots of Peace tijdig naar binnen konden lopen. U wordt vervolgens gevraagd om de organisatie van de bewaking van het kantoor in detail uit te leggen. U tekent dan een plannetje waarop u camera's aanduidt (CGVS, p. 11). Op de vraag of er nog iets was geeft u nog mee dat er een generator was (CGVS, p. 12). Nadat u dan gevraagd wordt waar de bewakers stonden en of er nog iets anders aanwezig was tekent u de plaats van de bewakers op het plannetje (CGVS, p. 12). Opnieuw wordt u dan gevraagd of er nog iets anders stond waarop u antwoordt dat dit alles was (CGVS, p. 12). Het feit dat u niet blijkt te weten dat er als voorzorg een jeep voor de poort geparkeerd stond, dankzij dewelke de bewakers de aanval van de taliban konden afhouden en tijdig naar binnenlopen samen met de werknemers van Roots of Peace, doet nog meer twifelen aan uw bewering bij deze aanslag betrokken te zijn als hoofd van de bewaking. Wanneer u hier dan vervolgens mee geconfronteerd wordt kan u louter zeggen vergeten te zijn dat er ook een jeep stond ter beveiliging van het kantoor (CGVS, p. 12). Gezien de mogelijkheden die u kreeg om dit te vermelden en het belang die deze jeep had in deze aanslag is het weinig aannemelijk dat u dit zou zijn vergeten.

Verder dient vastgesteld te worden dat uw verklaringen over hoe u uw job als bewakingsagent bij Roots of Peace verkreeg zeer vaag en weinig overtuigend zijn. Wanneer u een eerste keer gevraagd wordt om dit uit te leggen blijft u vaag en zegt u louter dat u die “door uw vrienden” heeft verkregen (CGVS, p. 6).

Wanneer u dan gevraagd wordt om dit meer uit te leggen zegt u dat de man van uw schoonzus daar als bewakingsagent werkte en u vroeg of u een vacante positie als bewakingsagent wilde hebben (CGVS, p. 6). Deze uitleg is zeer beperkt en weinig overtuigend zeker aangezien later dan blijkt dat uw aanwerving via het APPF, de Afghaanse nationale beveiligingsdienst, gebeurde. U wordt er dan mee geconfronteerd dat het vreemd lijkt dat u zomaar bij Roots of Peace aan de slag kon “door een vriend” die al bij Roots of Peace werkte aangezien u blijkbaar officieel door het APPF zou zijn gestuurd en vervolgens gevraagd om uit te leggen hoe u eerst door het APPF werd aangenomen en dan wist te verkrijgen dat u gestuurd werd naar het kantoor van Roots of Peace waar uw kennis werkte maar opnieuw blijft u aan de oppervlakte. U kan louter meegeven dat zij – Roots of Peace – u hebben geselecteerd omwille van uw relatie en dat zij u vervolgens naar het APPF hebben gestuurd. Het APPF zou dan akkoord gegaan zijn en u, nadat u door alle nodige procedures was gegaan, naar Roots of Peace hebben teruggestuurd (CGVS, p. 7).

De APPF is een betaalde Afghaanse beveiligingsdienst dat onder het ministerie van Binnenlandse Zaken valt en mensen, infrastructuur, faciliteiten, constructieprojecten en konvooien beschermt. Het is georganiseerd als staatsonderneming om contracten te kunnen aangaan met binnenlandse en internationale klanten voor beveiligingsdiensten. In augustus 2010 beval president Karzai dat de private beveiligingsdienst ontmanteld moesten worden en de APPF was aangewezen om deze beveiligingstaken van deze bedrijven over te nemen. U wordt ermee geconfronteerd dat uit informatie – en uit uw eigen verklaringen – blijkt dat men eigenlijk moet solliciteren en aangenomen worden door het APPF om als bewakingsagent te kunnen werken en dat het APPF zelf vervolgens agenten stuurt naar klanten en opnieuw gevraagd hoe u dan zelf kon kiezen om naar Roots of Peace gestuurd te worden. U geeft echter opnieuw nauwelijks informatie hierover. U kan louter meegeven dat het systeem inderdaad werkt zoals eerder beschreven maar dat een klant ook de mogelijkheid heeft om iemand naar keuze langs het APPF te sturen en vervolgens naar hen terug te sturen (CGVS, p. 7).

Uw verklaringen over hoe u uw job bij Roots of Peace wist te verkrijgen zijn zeer oppervlakkig en bevatten geen enkele concrete of persoonlijke details. Deze kunnen dan ook maar weinig overtuigen. Er wordt u verder gevraagd of u een training kreeg in het gebruik van wapens waarop u antwoordt dat persoonlijke bewakingsagenten – zoals u – de militaire bewakingsagenten moesten superviseren en dat deze niets met militaire taken te maken hadden (CGVS, p. 10). Bovendien vermeldde u niets over een training wanneer u verschillende malen gevraagd werd om uw aanwerving door Roots of Peace in detail uit te leggen (CGVS, p. 7 en 8). Later echter, nadat u enkele malen gevraagd werd waarom Roots of Peace zo nodig een onervaren bewakingsagent als supervisor van hun militaire bewakingsdienst wilden aanstellen zegt u dan plots dat u wel een training van een maand zou hebben gekregen (CGVS, p. 10). Dergelijke inconsistente verklaringen doen verdere twijfels rijzen.

U zegt dat u de leidinggevende was van de bewakers op het kantoor van Roots of Peace. U zou eerst enkele maanden via het APPF als gewoon bewakingsagent hebben gewerkt waarna Roots of Peace u als privébewakingsagent – u noemt dit zelf persoonlijke bewakingsagent – zou hebben aangenomen en als chef van hun bewaking zou hebben aangesteld (CGVS, p. 8, 9 en 10). Wanneer u dan gevraagd wordt hoe u het, als onervaren bewakingsagent, meteen na enkele maanden kon schoppen tot supervisor van officiële militaire bewakingsagenten van de APPF ontwijkt u de vraag volkomen en geeft u geen enkele informatie (CGVS, p. 10). Wanneer u opnieuw wordt gevraagd hoe u zonder ervaring na enkele maanden reeds als hoofd van de bewaking werd aangesteld kan u opnieuw weinig informatie verschaffen en zegt u dat u geen overste was maar iemand die het werk van de andere bewakingsagenten controleerde (CGVS, p. 10). Aangezien dit antwoord nog steeds niet verklaart waarom u zonder ervaring als chef van de bewaking werd aangeduid wordt u later in het gehoor de vraag opnieuw gesteld waarop u louter nog weet te zeggen dat er een positie van chef was vrijgekomen en dat ze u vertrouwden (CGVS, p. 13). Het feit dat u in het geheel niet weet uit te leggen hoe u – als voormalig metselaar, die deze job op Roots of Peace in de eerste plaats al maar wist te verkrijgen via een kennis die er al werkte – uw positie als chef van een groep professionele, militaire bewakingsagenten van de nationale Afghaanse bewakingstroepen wist te verkrijgen ondermijnt uw beweerde werk in verdere mate.

U legt verder een badge neer van uw werk als bewakingsagent voor Roots of Peace. Op deze badge staat vermeld dat u een “clearance level 4” heeft. U blijkt echter geen enkel idee te hebben wat dit zou betekenen (CGVS, p. 14). Aangezien het zeer vreemd is dat u als hoofd van de bewakingsdienst niet weet wat “clearance level 4” betekent wordt u gevraagd uit te leggen waarom u dit niet weet waarop u louter weet te zeggen dat u dat niet moest weten (CGVS, p. 14 en 15).

U kan niet aannemelijk maken gewerkt te hebben als bewakingsagent voor de Amerikaanse ngo Roots of Peace. Aangezien uw problemen met de taliban gerelateerd zijn met uw werk als bewakingsagent kunnen deze evenmin aangenomen worden.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de

Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw taskara en paspoort hebben betrekking op uw identiteit en herkomst, die hier op zich niet onmiddellijk betwist worden. Het werkcontract en de brief van het ministerie van Binnenlandse Zaken – beiden kopieën – kunnen de geloofwaardigheid van uw werk als bewakingsagent voor Roots of Peace niet herstellen. Gezien de mate van corruptie in Afghanistan hebben dergelijke documenten, zeker kopieën, slechts enige bewijswaarde indien zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. De foto's – kopieën – die u neerlegt kunnen evenmin de geloofwaardigheid van uw beweerde werk bij Roots of Peace herstellen. Op sommige foto's staat u afgebeeld met al dan niet geüniformeerde personen met machinegeweren in een ernstige beschadigd gebouw. Zelfs indien dit daadwerkelijk het gebouw van Roots of Peace van na de aanslag zou zijn is het louter poseren met bewakers, rekening houdend met uw ongeloofwaardige verklaringen, op zich geen bewijs dat u er zou hebben gewerkt. Later laat u nog andere foto's opsturen waarop u zelf in uniform poseert. Ook dit kan niet als onomstotelijk bewijs voor uw werk gelden. Zeker aangezien deze foto's bijgesloten werden in een mail van de security manager van Roots of Peace die verklaringen levert die strijdig zijn met uw eigen verklaringen. Zo schrijft hij dat de taliban zouden hebben gezien dat u ongewapend was, waarna ze de compound hadden trachtten binnen te dringen, en dat u drie personen zou hebben gered, terwijl u volgens uw eigen verklaringen eigenlijk niet eens ter plaatse was. Bovendien lijkt ook hij niet te weten dat er vijf talibs betrokken waren bij de aanval en niet vier. Nog opvallender is het dat uw broer na uw interview met het CGVS de security manager van Roots of Peace heeft gecontacteerd en meegedeeld wat u tijdens het interview heeft verklaard, en dan gevraagd heeft of hij, indien het CGVS hem zou contacteren, zijn verklaringen zou kunnen aanpassen om deze te laten overeenstemmen met wat u zelf aan het CGVS heeft verklaard. Dergelijke afspraken met de zogenaamde security manager van Roots of Peace over valse verklaringen tasten uw beweerde werk bij Roots of Peace in verdere mate aan.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het

aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidsmedewerkers, en dan in de eerste plaats veiligheidspersoneel en hun wagens. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden juli en augustus 2014. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In onderhavig verzoekschrift vat verzoeker de feiten samen als volgt:

"De feiten die aanleiding hebben gegeven aan deze procedure kunnen als volgt worden samengevat:

Verzoeker, is een Afghaanse onderdaan (stuk 1). Hij woonde in Kaboel waar hij werkte als bewakingsagent voor een Amerikaanse NGO genoemd "Roots of Peace" (stukken 22 tot en met 27). Verzoeker bewijst voldoende dat hij tewerkgesteld was bij "Roots of peace" door verschillende soorten stukken zoals: verklaringen van managers en directeurs, (Amerikaanse onderdanen en Afghaanse onderdanen), arbeidsovereenkomst, werkbadge, bewijzen van betaling van zijn loon, foto's ter plaatse enz...).

Eind maart 2014 werd het kantoor van "Roots of Peace" aangevallen door talibanen. Dit is ook voldoende bewezen door stukken gebracht door verzoeker (foto's ter plaatse en artikels) en is ook algemeen gekend. Het gaat over een feit die niet te discussiëren valt.

Meerdere werknemers van "Roots of peace" werden een echte target voor talibanen. Zij zijn gevlucht in westerse landen, meestal in de Verenigde staten waar zijn erkend zijn als vluchtelingen.

Verzoeker wou ook vluchten maar de kans bod zich niet onmiddellijk.

Eind maart 2015 gaf verzoeker zijn ontslag om veiligheidsredenen.

De Afghaanse overheid is niet in staat om verzoeker te verdedigen in geval van een nieuw terroristisch aanval. De NGO "Roots of peace" evenmin.

De moeder van verzoeker en zijn broer zijn erkende vluchtelingen in Noorwegen. De moeder van verzoeker beschikt over een Noorse reistitel en de broer van verzoeker heeft ondertussen de Noorse nationaliteit gekregen (stukken 2 en 3).

De broer van verzoeker heeft een Litouwse vriendin met wie hij wou trouwen en hij was van plan om in Litouwen te gaan wonen met zijn toekomstige echtgenote. De Litouwse vriendin van de broer van verzoeker nodige hem uit om naar Litouwen te gaan op bezoek (stuk 4 en 12). Verzoeker is de oudste broer en hij dient ook zijn toestemming te geven volgens de afghaanse gewoontes.

Daar hij uitgenodigd werd door een Litouwse onderdane kreeg verzoeker een Litouwse Schengen visa (stuk 1). Vervolgens boekte hij een vlucht naar Litouwen en diende daar te reizen via Brussel en dan Goeteborg (Sweden). Verzoeker ging via Goeteborg (Sweden) omdat het zich bevindt slechts 300 km van Oslo Noorwegen) waar zijn moeder en zijn broer woonden. Achteraf samen met zijn broer ging verzoeker naar Litouwen reizen om de toekomstige echtgenote van zijn broer te ontmoeten en daar zijn asielaanvraag in te dienen (stukken 5, 7 en 8).

Verzoeker werd betrapt te Zaventem op 3 april 2015 terwijl hij in het bezit was van een geldig paspoort voorzien van een geldig Schengen Visum. Verzoeker was in het bezit van all zijn vliegtuigtickets en daar hij nog de Nederlandse taal, nog de Franse taal nog de Engelse taal machtig was, vroeg hij aan de politiediensten om met zijn broer en zijn toekomstige schoonzuster te spreken die beide de Engelese taal machtig waren.

Zonder op de uitleggingen van de broer en de toekomstige schoonzuster te willen horen of te willen overwegen besloot DVZ om verzoeker terug te drijven en vast te houden in een welbepaalde plaats gelegen aan de grens.

De raadvrouw van verzoeker stuurde een fax aan DVZ om zij in te lichten over de situatie van verzoeker (stuk 15). Zonder op de verstuurde documenten te letten boekte DVZ een vliegtuigticket naar Indië voor verzoeker terwijl verzoeker niet beschikt over de Indische nationaliteit, nog in het bezit was van een Indisch visum (stukken 16 en 17).

De raadvrouw van verzoeker diende een procedure in voor de Franstalige Raadskamer van Brussel op basis van artikel 71 van de vreemdelingen wet.

De Raadkamer besloot dat de vasthouding van verzoeker totaal illegaal was en besloot om verzoeker onmiddellijk vrij te laten.

Op geen enkel ogenblik tekende DVZ een hoger beroep aan tegen die beslissing.

Natuurlijk besloot DVZ om de beslissing van de Raadkamer niet na te leven en verbleef verzoeker opgesloten...

De Nederlandstalige bediendes van DVZ in het centrum begonnen verkeerde informatie over zijn beroep en zijn beroepsmogelijkheden te verschaffen aan verzoeker. Op bedrieglijke wijze probeerden de bediendes van het centrum Caricole verzoeker te doen repatriëren naar zijn land zogezegd "vrijwillig". De raadvrouw van verzoeker werd door de broer van verzoeker daarvan op de hoogte gebracht.

Verzoeker hebbende geen vertrouwen meer in de bediendes van DVZ vroeg aan hem om een asielaanvraag te mogen indienen bij de Noorse of Litouwse autoriteiten of in België maar dan bij de Franstalige bediendes. De Nederlandstalige bediendes beloofden hem dat dit wel mogelijk was en dat zijn asielaanvraag in het Frans zou worden beoordeeld. Natuurlijk was dit ook een leugen.

De raadvrouw van verzoeker schreef aan de bediendes van DVZ dat zij de procedures niet naleefden. Namelijk indien een asiel aanvraag in het Nederlands zal worden onderzocht terwijl een kandidaat vluchteling vraagt om die in het franste onderzoeken dan dient DVZ te motiveren dat het in het Nederlands wordt onderzocht daar er geen bediendes beschikbaar zijn of de noden van DVZ van dien aarde zijn dat het onmogelijk is om de aanvraag in het Frans te onderzoeken. De raadvrouw van

verzoeker schreef aan de bediendes van DVZ dat zij al schuldig waren van valse beweringen en valsheid in geschriften. En dat vanaf het ogenblik dat er een negatieve beslissing zou worden genomen door DVZ i.v.m. de asielaanvraag van verzoeker, de raadvrouw van verzoeker een beroep tegen die beslissing zou indien bij de CGVS waar ook de taal problemen zouden worden besproken o.a zoals bv. Dublin III enz.)

Natuurlijk werd de beslissing van DVZ (i.v.m Dublin III verordening en i.v.m met de aangehaalde reden door verzoeker en de overgemaakte stukken met betrekking tot zijn asiel aanvraag en i.v.m de taal van de procedure) nooit overgemaakt aan de raadvrouw van verzoeker nog werd enig ander document verstuurd aan de raadvrouw van verzoeker.

Zelfs de uitnodiging van CGVS werd niet overgemaakt aan de raadvrouw van verzoeker zodat hij niet kon worden bijgestaan door een advocaat tijdens het verhoor... (stuk 20).

Na het verhoor mocht de raadvrouw van verzoeker vernemen van zijn broer dat verzoeker was verhoord door een bediende van de CGVS.

Vanaf het ogenblik dat de raadvrouw van verzoeker dit vernam schreef zij onmiddellijk een e-mail bericht aan CGVS teneinde aan aantal documenten van verzoeker te versturen en om de aandacht van CGVS te vestigen op de Dublin III Verordening (EG) Nr. 604/2013 van de Raad van 26 juni 2013 (stuk 20).

De negatieve beslissing van de GCVS berust op de bewering van de CGVS dat verzoeker niet aannemelijk zou hebben gemaakt dat hij werkte voor "Roots of peace". De CGVS gaat ervan uit dat alle documenten gebracht door verzoeker valse documenten zouden zijn toch is er tot heden geen enkel procedure wegens valsheid in geschriften gestart tegen verzoeker (stuk 21)."

Vervolgens stelt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

"Voorafgaande opmerking:

Alles werd in het dossier van verzoeker gedaan om hem op bedrieglijke wijze terug te drijven naar Indië (terwijl verzoeker niet beschikt over de Indische nationaliteit, nog een geldig visum heeft om naar Indië te reizen) en achteraf naar Afghanistan.

Alles werd gedaan om verzoeker niet te laten vertrekken naar Litouwen terwijl hij beschikte over een geldig visum.

De beslissing tot onmiddellijke vrijlating van verzoeker genomen door de Raadkamer werd niet nageleefd door DVZ.

Alles werd gedaan niet alleen door DVZ maar ook door het CGVS om te vermijden dat verzoeker kon worden bijgestaan door een advocaat tijdens zijn verhoor terwijl zowel DVZ als CGVS over het faxnummer en e-mail adres van de raadvrouw van verzoeker beschikken...

1. Het relaas van verzoeker is heel plausibel en aannemelijk

Verzoeker legde uit dat hij via de echtgenoot van zijn schoonzuster te werk werd gesteld bij "Roots of peace". Dit is volkomen normaal in zulke landen. Zelfs in landen zoals België, het is algemeen bekend dat mensen vaak werk vinden omdat zij bepaalde personen kennen. Er zijn zelfs mensen in de Belgische administratie (bvb. de dochter van Marc van Hemelrijck hoofd van de Selor) die aangenomen zijn ook al vervullen zij niet alle criteria om aangenomen te worden... Wat zou men dan moeten zeggen over landen zoals Afghanistan waar mensen een job vinden omdat zij familie of vrienden zijn van bepaalde personen. Enerzijds stelt de bediende van het CGVS dat Afghanistan een corrupte land is en anderzijds vindt de bediende niet geloofwaardig dat iemand zoals verzoeker een job (goedbetaald voor Afghanistan) heeft kunnen krijgen omdat hij de juiste persoon kende...

Verzoeker legde uit dat hij bij "Roots of peace" werkte maar dat hij niet aanwezig was gedurende de aanslag. Hoe kan de bediende van het CGVS dan verwachten dat verzoeker in detail verteld hoe en wat precies gebeurde. Op een totaal onredelijke manier stelt de bediende van het CGVS dat "ook indien u zelf niet ter plekke aan het vechten zou zijn – kan verwacht worden dat u dit correct weet weer te geven." Dus de bediende van de CGVS verwacht van verzoeker dat hij na meer dan één jaar de feiten die zich hebben voorgedaan toen hij niet aanwezig was op een correcte manier (d.i. op het manier voorgesteld door BBC News en de New York Times) dient weer te geven. Dit is totaal onredelijk. Het kan niet worden verwacht van iemand die een aanslag niet bijwoonde dat hij meer als één jaar daarna precies kan vertellen wat er gebeurde.

Voor de rest betwist verzoeker ten stelligste te hebben verklaard tijdens zijn verhoor dat hij hoofd van de militair bewakingsdienst was.

Verzoeker was slechts een "burgerlijk" bewakingsagent, "guard". Hij heeft nooit een militaire training gekregen om militair bewakingsagent te zijn.

Verzoeker verwijst naar de foto's dat hij heeft gebracht. Daar kan men het verschil zien tussen hem, met burgerlijke kleren gekleed en de militaire bewakers die met militaire kleren waren gekleed.

Verzoeker diende aan de supervisor alle problemen te melden "security supervisor" maar hij was zelf niet de supervisor.

Alle stukken dat verzoeker heeft gebracht ter staving van zijn asiel aanvraag tonen voldoende aan dat hij slechts als bewakingsagent werkte.

De bediende van het CGVS aanvaardt zelfs in de motivering van haar beslissing dat verzoeker heeft duidelijk verklaart de hij geen overste was (blz. 3 van de bestreden beslissing) en geen supervisor dus !

2. Verzoeker doet meer dan een geloofwaardig verhaal te vertellen hij brengt voldoende stukken om zijn ter staving van zijn relaas

De bediende van het CGVS wanneer zij voldoende documenten krijgt ter staving van de asielaanvraag van verzoeker, weegt alles met de hand door te beweren dat de stukken gebracht door verzoeker geen bewijswaarde zouden hebben gezien de mate van de corruptie in Afghanistan.

De vraag stelt zich natuurlijk te weten hoe werd het verschil gemaakt door de bediendes van het CGVS tussen echte stukken en valse stukken. De bediende van het CGVS reept er echter met geen woord daarover.

Normaal gezien zijn de stukken gebruikt om aan te tonen dat een relaas geloofwaardig is. Hier doet de bediende van het CGVS het tegenovergestelde. Eerst beweert hij of zij dat er geen geloof kan worden gehecht aan het relaas (terwijl zijn of haar eigen redenering tegenstrijdig is zie a.u.b boven i.v.m het manier van aanwerven in Afghanistan toch een bijzonder corrupt land) om achteraf geen rekening te willen houden met de gebrachte stukken. Gezien de mate van vertrouwen dat verzoeker kan hebben in de bedienden van het CGVS die zelfs de datum van verhoor van verzoeker niet hebben meegedeeld aan zijn advocaat terwijl zij perfect wisten dat er een advocaat de belangen van verzoeker verdedigde, het is normaal dat de originele stukken niet aan het CGVS werden overgemaakt.

Indien nodig zal verzoeker de originele stukken ter zitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen.

Ook de broer van verzoeker heeft nooit gevraagd aan iemand om de verklaringen te veranderen om overeen te stemmen met de verklaringen van zijn broer. Hij heeft gewoon gevraagd dat indien iemand de verantwoordelijke van "Roots of Peace" op belt i.v.m. zijn broer dat hij niet vergeet te vermelden dat zijn broer afwezig was toen het aanval gebeurde. Dit is volkomen normaal aangezien dat de verantwoordelijke van "Roots of peace" dient zich precies te herinneren wat gebeurde één jaar geleden. Indien de broer van verzoeker en zijn advocate de verklaringen van de verantwoordelijke van "Roots of peace" wilden veranderen dan hadden zijn de mogelijkheid om dit te doen en de stukken niet naar het CGVS te sturen.

3. Betreffende de Subsidiare beschermingsstatus

De bediende van het CGVS aanvaardt dat er :

- sinds 2013 de veiligheidssituatie in Afghanistan serieus verslechterd is;*
- dat het geweld voornamelijk gericht is tegen de veiligheidsagenten;*
- en dat sinds 2014 er meer civiele doelwitten zijn en dat het geweld gericht is op plaatsten met een internationaal, diplomatiek, humanitair aanwezigheid....*

Maar dat er toch voor burgers in de hofstad Kabul geen reëel risico op ernstige schade bestaat...

De redenering van de bediende van het CGVS is duidelijke tegenstrijdig.

De bediende van het CGVS heeft slechts een copy paste gedaan van andere beslissingen van het CGVS i.v.m gewone burgers terwijl het hier duidelijk gaat over een bewakingsagent.

4 Voordeel van de twijfel

De bediende van het CGVS verklaart enkel dat verzoeker niet aannemelijk zou hebben gemaakt dat hij een gegronde vrees tot vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève.

De bediende van het CGVS kan onmogelijk bewijzen dat de stukken van verzoeker valse stukken zijn of dat het verhaal van verzoeker onwaar is. In dit geval diende de bediende van het CGVS het voordeel van de twijfel in het voordeel van verzoeker doen gelden.

Verzoeker behoudt zich het recht om andere middelen en stukken te brengen ter staving van zijn verzoek in de loop van de procedure en om de aangehaalde middelen verder uit te leggen.

Voor een eventueel verhoor vraagt verzoeker om bijgestaan te zijn van een tolk in de Pashtoense taal machtig is."

2.1.2. Verzoeker voegt de volgende stukken bij zijn verzoekschrift: een kopie van zijn Schengenvisum (stuk 1), de Noorse reistitel van zijn moeder (stuk 2), het Noors paspoort van zijn broer (stuk 3), een kopie van het paspoort van de Litouwse vriendin van zijn broer (stuk 4), een e-mail van Oslo Airport (stuk 5), een foto van verzoeker, zijn moeder en zijn broer (stuk 6), vliegtuigtickets van 3 april 2015 tot 16 april 2015 (stuk 7), vliegtuigtickets van 5 april 2015 (stuk 8), een beslissing tot terughrijving (stuk 9), een beslissing tot vasthouding (stuk 10), zijn visumaanvraag (stuk 11), een verklaring van de vriendin van zijn broer (stuk 12), een verklaring van Ariana Travels (stuk 13), e-mailverkeer tussen zijn raadvrouw en zijn broer (stuk 14), een fax gestuurd naar de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) met stukken (stuk 15), het antwoord van DVZ (stuk 16), e-mailverkeer met DVZ (stuk 17), een beslissing tot vasthouding van 14 april 2015 (stuk 18), e-mailverkeer met DVZ (stuk 19), e-mailverkeer met het

CGVS (stuk 20), de jobaanbieding van bewakingsagent aan verzoeker door mevrouw (K.M.) (stuk 22), zijn arbeidsovereenkomst (stuk 23), een contractwijziging (stuk 24), een verklaring van de Senior Program Manager van ROP (stuk 25), een verklaring van de Security Manager van ROP (stuk 26), een bewijs van betaling van zijn loon ROP via de New Kabul Bank (stuk 27), e-mailverkeer tussen zijn broer en de Security Manager van ROP (stuk 28) en een verzoek tot vrijlating op basis van artikel 71 van de vreemdelingenwet en de beslissing van de Raadkamer (stuk 29).

2.2.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker niet akkoord gaat met de motieven van de bestreden beslissing. Aldus roept hij de schending in van de materiële motiveringsplicht. Verweerder heeft het middel ook aldus begrepen en bestreden. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Waar verzoeker aanvoert dat de DVZ een beslissing van de Raadkamer ten aanzien van hem niet zou hebben nageleefd (verzoekschrift, stuk 29), dient erop gewezen dat verzoeker niet middels onderhavig verzoekschrift via een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de handelingen van de DVZ kan optreden. Hetzelfde geldt voor waar verzoeker verwijst naar het handelen van de DVZ met betrekking tot zijn terugdrijving. Middels onderhavig verzoekschrift heeft hij immers beroep aangetekend tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 27 mei 2015 en hij kan niet in hetzelfde verzoekschrift beroep aantekenen tegen de beslissingen die de DVZ ten aanzien van hem genomen heeft.

Wat betreft de proceduretaal dient erop gewezen dat artikel 51/4 van de vreemdelingenwet als volgt stelt:

“§ 1 Het onderzoek van de in de artikelen 50,50bis, 50ter en 51 bedoelde asielaanvraag geschiedt in het Nederlands of in het Frans.

De taal van het onderzoek is tevens de taal van de beslissing waartoe het aanleiding geeft alsmede die van de eventuele daaropvolgende beslissingen tot verwijdering van het grondgebied.

§ 2 De vreemdeling, bedoeld in de artikelen 50,50bis, 50ter of 51, dient onherroepelijk en schriftelijk aan te geven of hij bij het onderzoek van de in de vorige paragraaf bedoelde aanvraag de hulp van een tolk nodig heeft.

Indien de vreemdeling niet verklaart de hulp van een tolk te verlangen, kan hij volgens dezelfde regels het Nederlands of het Frans kiezen als taal van het onderzoek.

Indien de vreemdeling geen van die talen heeft gekozen of verklaard heeft de hulp van een tolk te verlangen, bepaalt de Minister of zijn gemachtigde de taal van het onderzoek, in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties. Tegen die beslissing kan geen afzonderlijk beroep worden ingesteld.

§ 3 Bij de procedures voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State alsmede indien de vreemdeling tijdens de behandeling van de asielaanvraag of binnen een termijn van zes maanden na afloop van de asielprocedure verzoekt om het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9bis of 9ter, wordt de taal gebruikt die overeenkomstig paragraaf 2 is gekozen of bepaald.

Paragraaf 1, tweede lid, is van toepassing.”

Uit zijn “bijlage 25” (administratief dossier, stuk 9) blijkt dat verzoeker op 5 mei 2015 een tolk Pashtou heeft gevraagd, zodat overeenkomstig artikel 51/4, § 2, derde lid op correcte wijze werd beslist dat zijn asielaanvraag door de bevoegde instanties in het Nederlands wordt onderzocht.

Aangaande het verwijt aan het CGVS dat alles in het werk werd gesteld opdat verzoeker tijdens zijn gehoor niet kon worden bijgestaan door zijn advocaat (verzoekschrift, stuk 20), dient erop gewezen dat zijn advocaat weldegelijk op de hoogte werd gebracht van de plaats en de datum van verzoekers gehoor (administratief dossier, stuk 7). Verweerder stelt in zijn nota met opmerkingen terecht als volgt: *“De asielzoeker is vrij te beslissen of hij al dan niet wil worden bijgestaan door een raadsman tijdens zijn interview en er kan in redelijkheid worden verwacht dat hij zijn raadsman op de hoogte brengt dat het gehoor zal plaatshebben, indien hij bijstand van zijn raadsman wenst. Aangezien het immers aan de asielzoeker is om zijn raadsman in te lichten over de stand van zijn procedure, heeft de kopie van de oproeping slechts een informatieve waarde, zoals eveneens blijkt uit het verslag aan de Koning*

betreffende het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarin expliciet gesteld wordt dat er, louter ter informatie, per gewone post, per fax of per e-mail een kopie van de oproeping wordt gestuurd naar de advocaat van de asielzoeker. Ondervraagd ter terechtzitting overeenkomstig artikel 14 PR RvV, bevestigt verzoeker dat hij middels zijn handtekening op 8 mei 2015 de ontvangst bevestigde van de oproeping voor het gehoor op 12 mei 2015 die hem per drager werd bezorgd (administratief dossier, stuk 7). Aldus kon verzoeker zelf zijn raadsman inlichten aangezien het hem toekomt zijn verdediging te organiseren. Aan verzoekers advocaat werd overigens op 8 mei 2015 nog een brief gestuurd door verweerder waaruit blijkt dat er een gehoor werd georganiseerd op 12 mei 2015 (ibidem). Bovendien blijkt uit voormeld stuk dat beide faxnummers van zijn raadsman waarover verweerder beschikte, niet werkten.

Waar verzoeker aanvoert dat hij weldegelijk bij Roots of Peace kon gaan werken omdat hij bepaalde mensen kende, komt hij niet verder dan het tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, hetgeen geen dienstig verweer is. Uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt immers dat men moet solliciteren en aangenomen worden door het APPF om als bewakingsagent te kunnen werken. Verzoeker brengt geen enkel stuk bij waaruit blijkt dat deze informatie onjuist zou zijn. Dat uit andere informatie in het administratief dossier blijkt dat er in Afghanistan sprake is van een hoge mate van corruptie, waardoor (valse) documenten gemakkelijk verkregen kunnen worden, doet geen afbreuk aan het feit dat aangaande bewakingsopdrachten in Afghanistan bepaalde procedures moeten gevolgd worden.

Wat betreft het feit dat verzoeker zelf niet aanwezig was tijdens de aanval op Roots of Peace, dient erop gewezen dat, aangezien verzoeker in België internationale bescherming vraagt omwille van zijn beweerdde problemen, redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij zich terdege informeert omtrent deze problemen. Dat verzoeker naliet dit te doen – zoals blijkt uit de uitgebreide motivering dienaangaande in de bestreden beslissing – getuigt van een gebrek aan interesse en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Dit klemt des te meer daar verzoeker tijdens zijn gehoor verklaarde dat hij niet aanwezig was tijdens de aanval op Roots of Peace (gehoorverslag CGVS, p. 9), terwijl de *security manager* van Roots of Peace aanvankelijk schreef dat verzoeker drie personen heeft gered tijdens de aanval (verzoekschrift, stuk 28; administratief dossier, map documenten, stuk 8) en dit later veranderde – op vraag van verzoekers broer – naar de verklaring dat verzoeker niet aanwezig was tijdens de aanval (verzoekschrift, stuk 26). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen van iemand die bij Roots of Peace werkzaam zou zijn, zijn niet aannemelijk en doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift ontkent dat hij tijdens zijn gehoor verklaarde hoofd te zijn van de militaire bewakingsdienst, dient opgemerkt dat verzoeker tijdens zijn gehoor weldegelijk verklaarde: *“dan appf nam mij aan voor hun organisatie hun office en wees me aan als chef van de guards daar”* en *“ik was niet superior maar iemand die het werkt van anderen controleerden, de andere guards”* (gehoorverslag CGVS, p. 8 en 10). Tevens verklaarde verzoeker weldegelijk dat hij een militaire training kreeg (gehoorverslag CGVS, p. 10). De foto's in het administratief dossier doen geen afbreuk aan het feit dat verzoeker deze verklaringen weldegelijk aflegde. Bovendien hebben foto's, gelet op de manipuleerbaarheid van wat wordt afgebeeld, slechts een beperkte bewijswaarde en hebben ze enkel een ondersteunende werking, met name in die mate dat zij door geloofwaardige verklaringen ondersteund worden.

Wat betreft de stukken die verzoeker neerlegde en het feit dat er in de bestreden beslissing op gewezen wordt dat er geen geloof aan gehecht kan worden gelet op verzoekers ongeloofwaardig asielrelaas, dient inderdaad vastgesteld dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Uit de brief van zijn broer (verzoekschrift, stuk 28) blijkt bovendien weldegelijk dat zijn broer aan de *security manager* van Roots of Peace gevraagd heeft om verzoekers asielrelaas te bevestigen op dezelfde wijze dat verzoeker het gebracht heeft indien iemand hem vanuit België zou contacteren, hetgeen afbreuk doet aan de bewijswaarde van deze verklaringen.

Verder kan niet worden ingezien op welke wijze de volgende aan het verzoekschrift gevoegde stukken de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht zouden kunnen plaatsen: een kopie van zijn Schengenvizum (stuk 1), de Noorse reistitel van zijn moeder (stuk 2), het Noors paspoort van zijn broer (stuk 3), een kopie van het paspoort van de Litouwse vriendin van zijn broer (stuk 4), een e-mail

van Oslo Airport (stuk 5), een foto van verzoeker, zijn moeder en zijn broer (stuk 6), vliegtuigtickets van 3 april 2015 tot 16 april 2015 (stuk 7), vliegtuigtickets van 5 april 2015 (stuk 8), een beslissing tot terugdrijving (stuk 9), een beslissing tot vasthouding (stuk 10), zijn visumaanvraag (stuk 11), een verklaring van de vriendin van zijn broer (stuk 12), een verklaring van Ariana Travels (stuk 13), e-mailverkeer tussen zijn raadvrouw en zijn broer (stuk 14), een fax gestuurd naar de DVZ met stukken (stuk 15), het antwoord van DVZ (stuk 16), e-mailverkeer met DVZ (stuk 17), een beslissing tot vasthouding van 14 april 2015 (stuk 18) en e-mailverkeer met DVZ (stuk 19). Met betrekking tot de jobaanbieding van bewakingsagent aan verzoeker door mevrouw (K.M.) (stuk 22), zijn arbeidsovereenkomst (stuk 23), een contractwijziging (stuk 24), een verklaring van de Senior Program Manager van ROP (stuk 25), een verklaring van de Security Manager van ROP (stuk 26) en een bewijs van betaling van zijn loon ROP via de New Kabul Bank (stuk 27), dient er opnieuw op gewezen dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Dit klemt des te meer daar uit de door verweerder aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat wegens de hoge mate van corruptie in Afghanistan, (valse) documenten gemakkelijk verkregen kunnen worden.

Het voorgaande in acht genomen, slaagt verzoeker er niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielaanvraag niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, acht verzoeker de redenering van het CGVS tegenstrijdig, doch hij verliest uit het oog dat er in de bestreden beslissing terecht op wordt gewezen dat, hoewel de veiligheidssituatie in Afghanistan verslechterde, nog steeds moet gekeken worden naar de veiligheidssituatie in de verschillende regio's, gelet op de aard van het conflict. Verder brengt verzoeker geen enkel stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat de door verweerder gehanteerde informatie dienaangaande (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) onjuist of achterhaald is. Bijgevolg stelt de bestreden beslissing terecht als volgt: *"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielaanvraagster en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.*

UNHCR wijst er op dat asielaanvraagsters afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder

bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidsmedewerkers, en dan in de eerste plaats veiligheidspersoneel en hun wagens. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden juli en augustus 2014. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken." Deze motieven worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

W. MULS